

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/214/2018
Identifikačné číslo spisu: 8708206672
Dátum vydania rozhodnutia: 14.03.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Emil Franciscy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8708206672.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkýň 1/ X. X., bývajúcej XXXX X. č. XXX, W., 2/ A. M. bývajúcej v Z., obom zastúpeným spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Marcel Mašan, s.r.o., so sídlom vo Veľkom Slavkove, Školská č. 257, IČO: 36858935, proti žalovanému Mestu Spišská Belá, so sídlom v Spišskej Belej, Petzvalova č. 18, zastúpenému JUDr. Janou Murárovou, advokátkou so sídlom v Poprade, 1. mája č. 220/19, o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp.zn. 13 C 154/2008, o dovolaní žalobkýň proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 8. júna 2016 sp.zn. 13 Co 234/2015, 13 Co 235/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Rozsudkom z 10. decembra 2013 č.k. 13 C 154/2008-321 v spojení s opravným uznesením z 29. septembra 2015 č.k. 13 C 154/2008-360 Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) určil, že: I. spoluvlastnícky podiel 1/2 nehnuteľností v katastrálnom území N. označených v geometrickom pláne č. XX/XXXX vyhotovenom Ing. L. N. 6. júna 2013 (ďalej len „geometrický plán“) ako parcela č. XXX/X - ostatné plochy s výmerou XXX m² a parcela č. XXX/X - ostatné plochy s výmerou XXX m² (ďalej len sporné „nehuteľnosti“) patrí do dedičstva po poručiteľke X. Z. ktorá zomrela X. marca XXXX (ďalej len „poručiteľka“), II. žalobkyňa 2/, ktorá vstúpila do držby sporných nehnuteľností dedením po otcovi, je ich spoluvlastníčkou v podiele 1/2. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že na základe kúpnej zmluvy z roku 1948, ktorej vklad do pozemkovej knihy bol povolený 2. augusta 1948, nadobudli rodičia žalobkýň (X. Z. a F. Z.) spoluvlastnícky podiel 1/2 sporných nehnuteľností a ďalší spoluvlastnícky podiel nadobudli kúpnu zmluvou zo 4. augusta 1962; odvtedy právni predchodcovia žalobkýň vstúpili do držby sporných nehnuteľností. Keďže v konaní nebola vyvrátená dobromyseľnosť držby nehnuteľností, súd prvej inštancie s poukazom na § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že ich držba bola oprávnená. Vzhľadom na splnenie aj ostatných podmienok vydržania (§ 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 872 ods. 6 Občianskeho zákonníka) žalobe v

celom rozsahu vyhovel. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil § 151 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“). Proti uvedenému rozsudku podal žalovaný odvolanie.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 8. júna 2016 sp.zn. 13 Co 234/2015, 13 Co 235/2015 rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol (§ 220 O.s.p.). Dospel k záveru, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Po zopakovaní dokazovania v odvolacom konaní zistil, že poručiiteľka bola iba užívateľkou pôdy - parcely č. XXXXX/XX a vlastníčkou staveniska, pričom vlastníkom tejto spornej parcely bola Obec Spišská Belá. Vzhľadom na to, že poručiiteľka mala vedomosť o tom, že sporné nehnuteľnosti sú v pozemkovoknižnej vložke č. XXX vedené ako vlastníctvo Obce Spišská Belá, nemohla byť jej držba dobromyseľná. Dodal, že v prospech záveru o nedobromyseľnosti držby žalobkyní nasvedčuje aj právny úkon - darovacia zmluva, ktorej vklad bol povolený pod V XXX/XX, ako aj notárska zápisnica spísaná notárom JUDr. Stanislavom Dugasom pod č. N XXX/XX, NZ XXX/XX.

3. Žalobkyne 1/ a 2/ podali 14. októbra 2016 dovolanie, ktorým napadli rozsudok odvolacieho súdu s tým, že ich dovolanie je prípustné podľa ustanovení § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. b/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3.1. Procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP vyvodzovali z toho, že odvolací súd posudzoval vec svojvoľne, arbitrárne, jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné a založené na nedostatočných a nesprávnych skutkových zisteniach a tiež na nesprávnom právnom posúdení.

3.2. Poukázali na to, že odvolací súd vyvodil nedobromyseľnosť ich právnych predchodcov na podklade údajov uvedených v pozemkovoknižnej vložke č. 914 pre katastrálne územie V., v ktorej je zapísané vlastníctvo v prospech Obce Spišská Belá titulom „večnej nájomnej zmluvy z 5. mája 1894 č. 873“. Takýto pojem súčasný právny poriadok nepozná a nepoznalo ho ani uhorské obyčajové právo, či právo povojnovej Československej republiky. Odvolací súd založil svoje rozhodnutie na tom, že poručiiteľka mala vedomosť o týchto údajoch. Nevysvetlil ale, čo je obsahom pojmu „večná nájomná zmluva“. Pritom pre nájom je charakteristické ponechanie si vlastníckeho práva k určitej veci a jej prenechanie niekomu inému za náhradu do užívania na ohraničený čas. „Večný“ nájom je preto pojmovovo vylúčený. Žalovaný v konaní ničím nepreukázal splnenie pojmových náležitostí nájmu. Odvolací súd ale prehliadol, že právni predchodcovia žalobkyní boli na základe kúpnych zmlúv z rokov 1948 a 1962 zapísaní ako vlastníci sporných nehnuteľností vo vtedajšej evidencii nehnuteľností. Následne boli sporné pozemky predmetom konania o dedičstve po F. Z. v konaní vedenom pod sp.zn. D 1476/88. Nesprávny je preto záver odvolacieho súdu o nedostatku dobromyseľnosti držby poručiiteľky ako predpokladu vydržania spoluvlastníckeho podielu sporných nehnuteľností.

3.3. Z uvedených dôvodov žiadali rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne a dovolacie dôvody neobstoja. Navrhol preto dovolanie žalobkyní zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) uznesením z 13. júla 2017 sp.zn. 3 Cdo 10/2017 dovolanie odmietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na uznesenie veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 19. apríla 2017 sp.zn. 1 VCdo 2/2017, podľa ktorého kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 a § 421 CSP je neprípustná. Vychádzajúc z týchto záverov veľkého senátu najvyšší súd skúmal prípustnosť dovolania žalobkyní 1/ a 2/ len podľa § 420 písm. f/ CSP a po prijatí záveru o neopodstatnenosti argumentácie týkajúcej sa zmätočnosti napadnutého rozsudku dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

6. Na základe sťažnosti Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v náleze z 15. augusta 2018 sp.zn. I. ÚS 170/2018 (ďalej len „nález“) konštatoval, že uznesením najvyššieho súdu z 13. júla 2017 sp.zn. 3 Cdo 10/2017 bolo porušené základné právo žalobkyní na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Z uvedeného dôvodu ústavný súd toto uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V náleze poukázal na zjednocujúceho stanoviska pléna ústavného súdu č.k. PLz. ÚS 1/2018-22 z 25. apríla 2018, z ktorého vyplýva, že ak sú v dovolaní

súbežne uplatnené dôvody prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 CSP a § 421 CSP a najvyšší súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 CSP, poruší tým právo na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Rovnako, pokiaľ sú v dovolaní uplatnené viaceré vady zmätočnosti uvedené § 420 písm. a/ až f/ CSP a najvyšší súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska existencie tej procesnej vady zmätočnosti, ktorá je v tomto ustanovení uvedená na prednejšom mieste, poruší tým právo na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

7. Najvyšší súd je viazaný právnym názorom ústavného súdu, ktorý vyslovil v náleze (§ 56 ods. 6 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov). Najvyšší súd vzhľadom na to po vrátení veci na ďalšie konanie skúmal, či je dovolanie žalobkyní prípustné nielen podľa § 420 CSP, ale aj podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Poznamenáva, že prípustnosť kumulácie dôvodov prípustnosti dovolania vyplýva tiež z uznesenia veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 21. marca 2018 sp.zn. 1 VCdo 1/2018.

8. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

9. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP. (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky; podobne, pokiaľ sa v ďalšom texte uvádza v zátvorke „ÚS“, ide o odkaz na rozhodnutie ústavného súdu).

10. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

12. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

13. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho

posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

14. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

I.

15. Žalobkyne vyvodzujú prípustnosť ich dovolania z § 420 písm. f/ CSP.

16. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp.zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17. Nesprávnym procesným postupom je len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca (ne)činnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor). V zmysle § 420 písm. f/ CSP relevantným je nesprávny procesný postup, ktorým bola strane znemožnená realizácia jej procesných oprávnení a zmarená možnosť jej aktívnej účasti na konaní. Pokiaľ postupom súdu nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, nie je ním ani časť rozhodnutia (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol.

18. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko je naďalej aktuálne (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 92/2018, 4 Cdo 59/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 141/2017, 8 Cdo 49/2017).

19. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, o ktoré ide napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľiek, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil spôsobom zodpovedajúcim zákonu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľiek.

20. Pokiaľ dovolateľky vytýkajú odvolaciemu súdu nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, najvyšší súd pripomína, že nedostatočné zistenie skutkového (skutočného) stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP

(1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo 187/2017). Ústavný súd považuje tento právny názor najvyššieho súdu za ústavne udržateľný (II. ÚS 465/2017, IV. ÚS 279/2018).

21. Podstatná časť námietok žalobkýň sa týka tiež právneho posúdenia veci. Najvyšší súd už ale podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012). Na tom zotrúva aj súčasná rozhodovacia prax dovolacieho súdu (R 24/2017, 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 94/2017, 4 Cdo 47/2017, 5 Cdo 145/2016, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 76/2018).

II.

22. Dovolateľky vyvodzujú prípustnosť ich dovolania aj z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

23. Aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 216/2017, 4 Cdo 64/2018, 6 Cdo 113/2017, 7 Cdo 95/2017, 8 Cdo 95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd prísť len ak sú splnené uvedené predpoklady (po prijatí záveru o prípustnosti dovolania). Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

24. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

25. Nevyhnutnou podmienkou prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je, že sa týka právnej otázky, na riešení ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie. Toto ustanovenie dopadá len na takú právnu otázku, ktorú: a/ odvolací súd riešil [neponechal ju nepovšimnutou a pri svojich právnych úvahách nedotknutou, ale ju riadne nastolil, vysvetlil jej podstatu, vyjadril vo vzťahu k nej svoje právne úvahy (prípadne možnosti odlišných prístupov k jej riešeniu) a vysvetlil jej riešenie a tiež dôvody, so zreteľom na ktoré zvolil práve riešenie, na ktorom založil svoje rozhodnutie], a b/ (zároveň) dovolací súd ešte neriešil. Otázka, ktorou sa strany sporu, prípadne aj súd v konaní síce zaoberali, na vyriešení ktorej ale nie je v konečnom dôsledku založené dovolaním napadnuté rozhodnutie, nie je relevantná v zmysle tohto ustanovenia.

26. Žalobkyne poukazovali na široký okruh skutkových otázok (napríklad či predmetom prevodu bol v minulosti len dom, alebo tiež pozemky, či išlo o pozemky identické, evidované v príslušnom operáte, ktoré boli alebo neboli predmetom dedenia, prípadne právnych úkonov), tieto skutkové otázky ale nemohli byť predmetom posúdenia dovolacieho súdu konania (§ 442 a § 421 ods. 1 CSP).

27. Odvolací súd založil svoje rozhodnutie na závere o nedostatku dobromyseľnosti poručiťky, prípadne oboch právnych predchodcov žalobkýň. Tento záver vyvodil z údajov zapísaných v pozemkovej knihe, ako aj z existencie listinných dôkazov (darovacej zmluvy a notárskej zápisnice). Otázka (ne)dobromyseľnosti držby v konaní, v ktorom má súd posúdiť, či došlo k vydržaniu, bezprostredne súvisí so skutkovými okolnosťami, individuálnymi v každom jednotlivom spore. V sporoch o vlastníctvo nehnuteľností sú právne otázky, ktoré sa týkajú jednotlivých predpokladov

nadobudnutia nehnuteľností právnym titulom vydržania, jednými z najčastejšie sa vyskytujúcich otázok riešených aj v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu. Otázka (ne)dobromyseľnosti držby je osobitne frekventovaná (1 Cdo 84/2018, 3 Cdo 37/2018, 3 Cdo 46/2017, 5 Cdo 256/2014). V okolnostiach preskúmaného sporu dovolateľky nemôžu túto otázku [otázku (ne)dobromyseľnosti držby] považovať za relevantnú v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

28. Dovolateľky tvrdia, že v okolnostiach daného prípadu je podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP relevantnou otázkou obsahu pojmu „večná nájomná zmluva“.

28.1. V rozsudku Okresného súdu Poprad z 10. decembra 2013 č.k. 13 C 154/2008-321 sa pojem „večná“ alebo „večítá“ alebo „nájomná“ zmluva vôbec nespomína.

28.2. Krajský súd v Prešove v rozsudku z 8. júna 2016 sp.zn. 13 Co 234/2015, 13 Co 235/2015 „večnú nájomnú zmluvu“ síce spomenul, avšak svoje právne úvahy nezaložil na výklade tohto pojmu. Poukázal len na to, že v pozemkovoknižnej vložke č. 914 (v časti B.) sa „uvádza, že vlastníkom tejto spornej parcely je politická Obec Spišská Belá na základe večnej nájomnej zmluvy z 5.5.1894 č. 873“. Uviedol, že X. Z. nemohla byť dobromyseľná, lebo o tomto údaji vedela. Skutkový záver odvolacieho súdu o tejto vedomosti dovolací súd nepreskúmal vzhľadom na svoju viazanosť skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 4425 CSP).

28.3. Otázka, na ktorú žalobkyne upriamujú pozornosť v dovolaní a z ktorej vyvodzujú svoje presvedčenie o prípustnosti ich dovolania [t.j. či práva a povinnosti vyplývajúce z právneho vzťahu založeného „zmluvou o večnom nájme“ sú totožné s právami a povinnosťami vlastníka], nebola odvolacím súdom riešená (odvolací súd ju nenastolil, nezaoberal sa ňou) a netvorila základ pre jeho právne posúdenie vecí vedúce k zmene prvoinštančného rozsudku a zamietnutiu žaloby. Rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na závere o nedostatku dobromyseľnosti, ktorý odvolací súd vyvodil z vedomosti poručiťky o údajoch o pozemkovoknižnom vlastníkovi, teda nie o údajoch o právnom titule, na základe ktorého pozemkovoknižný vlastník nadobudol vlastníctvo.

29. Navyše, k záveru o nesplnení podmienok vydržania (konkrétne o nedostatku dobromyseľnosti poručiťky, prípadne žalobkyní alebo ich právnych predchodcov) nedospel odvolací súd len na podklade pozemkovoknižných údajov (na ktoré poukazujú dovolateľky), ale aj z ním konkretizovanej darovacej zmluvy [evidovanej pod V 378/98 a vyznačenej na liste vlastníctva pre katastrálne územie N. (č.l. 408)], a notárskej zápisnice spisanej v notárskej kancelárii JUDr. Stanislava Dugasa pod. č. N XXX/XX, NZ XXX/XX (č.l. 411).

30. Vzhľadom na to, že odvolací súd na riešení dovolateľkami nastolenej otázky (podstaty pojmu „večná nájomná zmluva“) nezaložil svoje rozhodnutie, dospel dovolací súd k záveru, že je neopodstatnená argumentácia dovolateľiek, podľa ktorej je ich dovolanie prípustné v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

III.

31. Podľa § 447 CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

32. Z týchto dôvodov najvyšší súd dovolanie žalobkyní odmietol v časti namietajúcej procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP podľa § 447 písm. c/ CSP a vo zvyšnej časti podľa § 447 písm. f/ CSP.

33. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

34. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 vo výroku o odmietnutí dovolania a 2 :1 vo výroku o trovách dovolacieho konania.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.